

El partit més important

En Blai tenia 10 anys i el que més li agradava al món era jugar a bàsquet. No hi havia dia que no agafés la pilota, encara que fos només cinc minuts, per fer quatre bots i algun tir a la cistella del pati. El so de la pilota contra el terra —toc, toc, toc— li semblava el millor so del món.

Jugava a l'equip de l'escola. Era ràpid i tenia bona punteria, però de vegades s'emocionava massa. Quan li passaven la pilota, gairebé sempre intentava encistellar ell, encara que tingués un company més ben col·locat.

Un dimarts a l'entrenament, mentre jugaven un partit de pràctica, en Blai va fer tres tirs seguits... i els va fallar tots. En Marc, que estava sol sota cistella, va aixecar una mica els braços, però ja era tard. L'entrenador va xiular i va aturar el joc.

—Blai —va dir amb veu tranquil·la—, sé que vols ajudar l'equip. Però ajudar no sempre vol dir tirar.

En Blai va notar com se li escalfaven les galtes. No li agradava equivocar-se, i encara menys davant de tothom. Va assentir sense dir res.

El dissabte següent tenien un partit important. A la graderia hi havia famílies, amics i mestres. En Blai estava nerviós. Quan va començar el partit, tot anava molt de pressa. El marcador estava molt ajustat i cada cistella comptava.

Faltava menys d'un minut i anaven empatats. En Blai va rebre la pilota al centre de la pista. Un defensor alt el marcava de prop. Podia intentar un tir complicat. Va sentir aquella pressa de sempre, aquella veueta que deia: "Tira ara!"

Però llavors va aixecar el cap.

Va veure la Laia desmarcada a prop de la línia de tir lliure. Estava sola.

Durant un segon, el temps va semblar aturar-se. Si fallava el passi, potser perdrien l'oportunitat. Si tirava i fallava, també.

Va respirar fondo.

—Som-hi —va murmurar.

I va passar la pilota.

La Laia va agafar-la amb decisió i va llançar. La pilota va fer un bot suau contra el tauler... i va entrar.

Cistella.

El públic va esclatar d'alegria. Els seus companys van córrer a abraçar-la, i després van envoltar en Blai.

—Bona passada! —li va dir en Marc somrient.

En Blai no havia fet l'últim tir, però se sentia més content que mai. Havia pres la decisió correcta. Havia jugat per a l'equip.

Quan l'àrbitre va xiular el final del partit, van celebrar la victòria tots junts, rient i saltant al mig de la pista.

Aquella tarda, mentre tornava cap a casa amb la pilota sota el braç, en Blai pensava que havia après una cosa important. Ser un bon jugador no és només saber botar ràpidament o encistellar des de lluny. És saber mirar al teu costat, confiar en els altres i entendre que junts sempre s'arriba més lluny.

Va deixar la pilota a terra i la va fer botar una vegada més.

Toc.

I va somriure. Perquè sabia que aquell havia estat, de veritat, el seu millor partit.